

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **D. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, č. j. KrÚ 47328/2016/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 6. 2017, č. j. 36 A 1/2016 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 9. 10. 2015 v 14.58 hodin, v obci Hlinsko, místní část Chlum, na silnici I/34 na úrovni domu čp. 132 ve směru jízdy na Ždírec nad Doubravou jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky X, řídil vozidlo rychlostí 62 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 50 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 59 km/h, za což byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou. Namítal, že nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil, neboť bylo měřeno zcela jiné vozidlo, než jeho. Z provedeného dokazování před správním orgánem I. stupně dále nelze uzavřít, kde mělo být přesně měření rychlosti provedeno. Je tak nejasné místo spáchání přestupku. Za místo měření by přitom mělo být považováno umístění měřícího zařízení a nikoli poloha pohybujícího se vozidla. Rychlost vozidla také neměla být změřena správně, neboť záměrný kříž měřícího zařízení se částečně nacházel na vozovce a nikoli na vozidle.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že výhrada žalobce, že bylo měřeno jiné vozidlo, nemá jakoukoli oporu ve spise. Ve vyjádření strážníků (úředním záznamu) je uvedeno, že vozidlo po celou dobu měření sledovali. Jiné vozidlo se na pořízených fotografiích nenachází. Jednalo se o měření a focení tzv. vícenásobným snímkem, kdy prvním snímkem je změřeno a zachyceno zaměřené vozidlo, další fotografie slouží pouze pro potvrzení identifikace vozidla (mění se tedy pouze vzdálenost zachyceného vozidla, nikoliv však číslo snímku, změřená rychlost a čas).

[4] Krajský soud dále konstatoval, že místo měření rychlosti vozidla je ze správního spisu a z pořízených důkazů zřejmé. Měřícím zařízením byla zaznamenána poloha zařízení pomocí souřadnic GPS a též vzdálenost měřeného objektu (vozidla). Místo měření pohybujícího se vozidla vyhovovalo pokynu Policie ČR. Spekulace žalobce o tom, že místem měření se rozumí stanoviště strážníků, resp. místo, kde je umístěn radar, je nesmyslnou konstrukcí a nemá nic společného s jednoznačným určením místa přestupku. Tento požadavek není primárně kladen proto, aby místo spáchání přestupku bylo určeno s přesností na milimetry či jednotky metrů, nýbrž proto, aby přestupek byl nezaměnitelně označen a vymezen.

[5] Z fotodokumentace je patrné, že záměrný kříž měřícího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na přijíždějící vozidlo, přístroj jeho rychlost zaznamenal, údaje z měřícího zařízení na fotodokumentaci jsou čitelné a svědčí o tom, že v uvedenou dobu bylo měřeno skutečně vozidlo řízené žalobcem. Žalobce předložil soudu blíže neoznačené a nedatované vyjádření Českého metrologického institutu (ČMI), ze kterého ani nelze seznat, k jakému konkrétnímu přestupku se ČMI vyjadřoval. Krajský soud uvedl, že ČMI není oprávněn nahrazovat funkci správních orgánů a soudů a hodnotit fotodokumentaci, kterou ani nemohl disponovat. Navíc je soudu z úřední činnosti známo, že ČMI se sám k uvedené praxi právního zástupce žalobce vyjádřil tak, že jeho vyjádření v jiné věci s jinými přestupky nijak nesouvisí, bylo vydáno k jinému případu a mohlo by se též jednat o zneužití vyjádření ČMI.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že odkaz na úřední záznam o změření rychlosti jeho vozidla nemůže prokazovat, že bylo změřeno skutečně jeho vozidlo. Jedná se o listinu, která nemůže být samostatně užita k dokazování a její obsah nadto podle stěžovatele o jeho vině nesvědčí. Z žádného provedeného důkazu neplyne, že změřené vozidlo (tj. vozidlo, na kterém je umístěn

záměrný kříž) je vozidlem žalobce. Správní orgány také pochybily, pokud neprovedly výslech strážníků, kteří měření prováděli.

[7] Stěžovatel dále namítá, že stanovení místa protiprávního jednání nemá oporu v podkladech rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí vyplývá, že stěžovatel se dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Hlinsko, na silnici I/34, na úrovni domu č. p. 132. Z úředního záznamu však vyplývá, že měření probíhalo u domu č. p. 40. Stěžovatel zde činí sporným, ve kterém z těchto míst byla rychlost vozidla změřena. Pokud by se u domu č. p. 40 nacházel rychloměr, bylo by nadto provedené měření nelegální, neboť takové místo již nespadalo mezi místa k měření povolená Městské policii Hlinsko podle § 79a zákona o silničním provozu. Touto otázkou se však krajský soud řádně nezabýval.

[8] Stěžovatel nakonec namítá, že záměrný kříž na fotografii z měření je umístěn částečně mimo vozidlo, což je v rozporu s podmínkami měření rychlosti. Tuto skutečnost chtěl stěžovatel prokázat vyjádřením ČMI jako příslušné certifikační autority, které k žalobě přiložil. Pokud ČMI konstatoval, že každé měření, které je prováděné laserovým rychloměrem, a na jehož fotografii záměrný kříž zasahuje mimo měřené vozidlo, je neprůkazné, pak bylo nutné z takového vyjádření vycházet. Podle stěžovatele není z rozsudku zřejmé, jak soud k předloženému vyjádření ČMI přistoupil. Zda jej provedl jako důkaz, či nikoliv. Dále není zřejmé, z jakého důvodu považoval krajský soud umístění záměrného kříže na vozidle stěžovatele za správné.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a trvá na správnosti svého rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že napadený rozsudek netrpí žádnými z nedostatků zakládajících nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění seznatelné. Krajský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by krajský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73).

[13] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Přestože je odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k některým žalobním námitkám strohé, nebrání Nejvyššímu správnímu soudu ve věcném přezkumu napadeného rozsudku.

[14] Nejvyšší správní soud dále neshledal důvodnou námitku, že podklady ve správním spise neposkytují dostatečnou oporu pro závěr, že byla skutečně změřena rychlost vozidla stěžovatele. Dokumentace k přestupku na č. l. 3 správního spisu obsahuje tiskovou sestavu z měřícího zařízení, jejíž součástí jsou dvě fotografie vozidla stěžovatele a detail poznávací značky. První fotografie zachycuje vozidlo z dálky se záměrným křížem měřícího zařízení umístěným na vozidle. Na této fotografii je zřetelný pouze obrys vozidla. Druhá fotografie zachycuje vozidlo zblízka a jsou na ní rozeznatelné detaily vozidla včetně registrační značky. Stěžovatel v řízení před správními orgány nerozporoval, že na této fotografii je jeho vozidlo.
[15] Krajský soud provedl při ústním jednání důkaz částí manuálu k měřícímu zařízení TruCAM (č. l. 48 – 58 soudního spisu), z něhož vyplývá, že měřící zařízení při změření rychlosti vozidla pořídí videoklip, ze kterého při následném zpracování příslušným softwarem vytvoří snímek zhotovený v okamžiku měření a dokumentační snímek. Tyto snímky jsou součástí výstupu zařízení (tiskové sestavy) obsahujícího naměřené hodnoty. Naměřené hodnoty podle manuálu nemohou být ovlivněny zpracovatelem. Ze snímku pořízeného při změření vozidla je patrné, že před změřeným vozidlem ani za ním se ve viditelné vzdálenosti nenacházelo žádné jiné vozidlo, které by mohlo vyvolat záměnu s vozidlem na snímku dokumentačním.

[16] V úředním záznamu o změření a kontrole stěžovatele na č. l. 2 správního spisu je potom uvedeno, že „[p]*o celou dobu měření vozidla, až po jeho zastavení bylo vozidlo na dohled strážníků*“, což opět vylučuje záměnu s jiným vozidlem. Je třeba odmítnout spekulace stěžovatele o významu citované věty, jelikož z kontextu úředního záznamu je zřejmé, že strážníci provádějící měření neměli o identifikaci vozidla stěžovatele žádné pochybnosti, které by nasvědčovaly záměně s jiným vozidlem.

[17] K použitelnosti úředního záznamu jako důkazu Nejvyšší správní soud konstatuje, že zákon zapovídá použít jako důkazní prostředek pouze úřední záznam o podání vysvětlení (viz § 137 odst. 4 správního řádu), nikoliv jakýkoliv úřední záznam (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, nebo ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 - 36). Úřední záznam v posuzovaném případě rovněž nestojí osamocen, jak namítá stěžovatel, nýbrž v souvislosti s výstupem z měřícího zařízení. Provádět výslech strážníků by v této situaci bylo nadbytečné, jelikož o identifikaci vozidla nevznikla v řízení žádná pochybnost. Tato námitka proto není důvodná.

[18] Stěžovatel dále namítal, že ve správním řízení nebylo jednoznačně určeno místo protiprávního jednání stěžovatele, neboť z podkladů ve správním spise není zřejmé, zda byla rychlost vozidla změřena u domu č. p. 40 nebo č. p. 132.

[19] V posuzovaném případě bylo protiprávní jednání stěžovatele vymezeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že stěžovatel měl naplnit skutkovou podstatu přestupku porušení nejvyšší povolené rychlosti tím, že „*dne 9. října 2015 před 14:58 hod., na pozemní komunikaci, silnici I/34, v obci Hlinsko místní část Chlum, v uzavřené části obce, kde je dovolená maximální rychlost jízdy 50km/h, řídil ve směru na obec Ždírec nad Doubravou osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda, rzv. X (CZ), a projel ve 14:58 hod. tímto úsekem a když byl na úrovni domu č. p. 132 v obci Hlinsko místní část Chlum, byla mu hlídkou Městské policie Hlinsko naměřena rychlost jízdy 62 km/h, po odečtu tolerance stanovené zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, pak byla stanovena konečná rychlost 59 km/hod*.“

[20] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel se měl podle výroku rozhodnutí překročení rychlosti dopustit na silnici I/34 v obci Hlinsko, místní část Chlum, ve směru na obec Ždírec nad Doubravou na úrovni domu č. p. 132. Toto vymezení místa přestupku odpovídá skutečnostem zaznamenaným ve správním spise. Podle úředního záznamu na č. l. 2 správního spisu probíhalo měření rychlosti u domu č. p. 40 v obci Chlum, což znamená, že v tomto místě bylo umístěno měřící zařízení. Výstup z měřícího zařízení na č. l. 3 správního spisu potom obsahuje GPS souřadnice místa měření a vzdálenost změřeného vozidla od místa měření, v tomto případě 194 m, která podle plánku na č. l. 16 správního spisu odpovídá pozici vozidla u domu č. p. 132.

[21] Uvedené skutečnosti stěžovatel nijak nezpochybnil, přičemž sám v kasační stížnosti uvádí, že GPS souřadnice odpovídají umístění měřícího zařízení u domu č. p. 40. Místo spáchání přestupku tedy bylo vymezeno dostatečně určitě a v souladu se zjištěným skutkovým stavem.

[22] Důvodná v této souvislosti není ani námitka, že pokud bylo měřící zařízení umístěno u domu č. p. 40, bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s pokynem opravňujícím Městskou policii Hlinsko k měření rychlosti. Podle § 79a zákona o silničním provozu může obecní policie měřit rychlost výhradně na místech určených Policií ČR. V posuzovaném případě je na č. l. 7 správního spisu založeno stanovisko Policie ČR ze dne 26. 1. 2015, ve kterém jsou vymezeny úseky, kde je Městská policie Hlinsko oprávněna k měření rychlosti. Mezi nimi je také úsek vymezený jako: „*Hlinsko, m. č. Chlum, pozemní komunikace č. I/34 v obou směrech jízdy, v měřeném úseku od objektu čp. 140 po zastávku autobusu ve směru výjezdu na obec Hlinsko*“.

[23] Z mapy na č. l. 16 správního spisu i mapy předložené stěžovatelem v řízení před krajským soudem (č. l. 25 spisu krajského soudu) vyplývá, že dům č. p. 132, u kterého bylo vozidlo stěžovatele změřeno, se nachází ve výše vymezeném úseku. Tento úsek je ve stanovisku ze dne 26. 1. 2015 označen jako „měřený úsek“, tj. úsek, který podléhá měření rychlosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že není v rozporu s citovaným stanoviskem, pokud se měřící stanoviště Městské policie Hlinsko nacházelo mimo uvedený úsek u domu č. p. 40. Podstatná je skutečnost, že rychlost vozidla stěžovatele byla změřena v měřeném úseku.

[24] Stěžovatel nakonec namítal, že měření bylo provedeno nesprávně, jelikož záměrný kříž je na fotografii z měření umístěn částečně mimo vozidlo. Ani tato námitka není

důvodná. Na snímku z měření v posuzovaném případě je záměrný kříž vycentrován na vozidlo stěžovatele. S ohledem na vzdálenost vozidla stěžovatele od měřícího zaměření (194 m) grafické vyobrazení záměrného kříže krajními částmi jeho ramen přesahuje okraje vozidla. Tento způsob zaměření však nelze považovat za nesprávný, jelikož i na snímcích v manuálu k měřícímu zařízení TruCAM na č. l. 49 a 50 spisu krajského soudu záměrný kříž vozidlo přesahuje podobným způsobem, jako v posuzovaném případě.

[25] Podle části manuálu k měřícímu zařízení na č. l. 11 správního spisu je potom maximální povolená vzdálenost měření 400 m, tj. více než dvojnásobek vzdálenosti, na kterou bylo změřeno vozidlo stěžovatele. S ohledem na to nelze považovat situaci, kdy záměrný kříž vozidlo na snímku přesahuje, za nestandardní, jelikož zařízení je uzpůsobeno k měření vozidel i na větší vzdálenosti než v posuzovaném případě, kdy nutně musí být nepoměr relativní velikosti vozidla a záměrného kříže na fotografii ještě výraznější.

[26] Co se týče vyjádření ČMI na č. l. 17 spisu krajského soudu, které bylo podle protokolu o jednání krajského soudu na č. l. 64 v řízení před krajským soudem řádně provedeno jako důkaz, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením této listiny krajským soudem. Z vyjádření nelze seznat, k jakému přestupku se ČMI vyjadřoval (tj. zda bylo umístění záměrného kříže srovnatelné s posuzovaným případem) a závěry v něm uvedené nejsou nijak odůvodněné. Nelze jim tedy přisuzovat obecnou platnost a pro posouzení věci nejsou směrodatné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu